

Ο ΟΓΔΟΗΚΟΣΤΟΣ ΜΟΥ

Γιὰ τὸν ὀγδοηκοστόμου
Θὰ φιλέψω τὸν ἑαυτόμου
Καὶ θὰ κάνω πανηγύρι
Ποῦ ν' ἀστράψη τὸ ποτῆρι
Γιατί . . . πρέπει νὰν τὸ 'πῶ,
'Ἐχω κηάλλονε σκοπό.

'Σὰν ὀγδοηκοντάρης τώρα,
Σκέφτομαι πῶς εἶναι κι' ὦρα
Νὰ ἐτοιμάσω τὸ σακκίμου,
Γιὰ τὴν ἀναχώρησήμου.
Καὶ θὰ κάμω ὅ,τι 'μπορῶ,
Πρὸς ἀποχαιρετισμό.

Θὰ καλέσω καὶ τὴ Μοῦσα
Νά'λθῃ νὰν' ἐκεῖ παροῦσα,
Γιατί πρέπει καὶ μ' αὐτὴ
Κάθε σχέση νὰ λυθῆ.

Μοῦσά μου, θὰν τῆς εἰπῶ,
Δὲν 'μπορῶ ἄλλο τώρα πλειό.
Ναὶ, Μουσοῦλα ἀγαπημένη,
'Ἦλθε ὁ κόμπος εἰς τὸ χτένι.
Μ' ἐπλακώσαν τὰ γεράματα.
Μὲ βαραίνουνε τὰ γράμματα.
Κ' εἶναι, Μοῦσα μου, προῖμμα ὕγειο
Νὰ κηρύξωμε διαζύγιο.

Πήαινε ναῦρης τὸ Σουρή,
 Νὰ συζήσετε μαζί.

Ἐκειὸς ἔχει καὶ ἀφθονίαν
 Ἄπ' ὁμοιοκαταληξίαν.

Κ' ἐκεῖ μέσα θὰ παχύνης,
 Ὡστε ποῦ καὶ σὺ νὰ γίνης
 Ἵδ' ἀβουτσὶ, μὲ περιφέρεια
 Ἀφροδίσια καὶ ἐλευθέρια.

Μ' ἂν ὀραίγεσαι ἄλλα εἶδη.
 Τότε πήαινε στοῦ Ροῖδου.

Ὅπου ἐκειὸς ἀληθινὸς
 Μάστορας σατυρικός,
 Καὶ μὲ τέχνη κ' ἐπιστήμη,
 Θὰ σοῦ κάμη στέρεη φήμη.

Ἄν ποτὲ σοῦ ἐλθῆ μανία
 Ν' ἀποχτήσης ζωγραφία,
 Καὶ νὰ ἰδῆς ζωγραφιστὴ
 Τὴν εἰκόνα σου καὶ σύ,
 Πρόσεξε μὴν πᾶς στοῦ Θεῖμου
 Ἐπειδὴ ἐκεῖνος γέμου,
 Σὲ γελάει, καὶ σὲ κάνει
 Ὡσὰν ἄλλο Δελιγιάννη.

Ἄν θελήσης τέτοιο γλέντι,
 Πήγαινε στοῦ Προσαλέντη.
 Γιατὶ ἐκειὸς, κ' ἂν σὲ χαλάσῃ,
 Θὰ βρεθῆ ἄλλος νὰ σὲ σιάσῃ.
 Καθὼς γίνεται συχνά,
 Στὲς εἰκόνες ποῦ χαλᾶ.

Μὴ ποτέσου βουρλισθῆς
 Νὰ παρασημοβαλθῆς.
 Μ' ἂν σὲ φᾶν τέτοια λειχῆνα
 Τότε γένου Δημαρχίνα.

Καὶ θὰ ξγῆς τὸ φαγωμόσου.
 Στὸ παράσημο τοῦ ἀντρός σου.

Στὰς Ἀθήνας εἶν' πολλὰς
 Μοῦσες πλούσιες καὶ φτωχὰς.

Μὰ ἐσὺ μὴν καταδεχθῆς
 Μὲ φτωχὰς νὰ ἀναμιχθῆς·

Ἀλλὰ ναῦρης τσ' εὐγενὲς
 Μοῦσες πλούσιες ντιστεγγές.

Ποῦ φοροῦνε ντιστεγγὸ
 Σώβρακο μεταξωτό.

Μ' ἐκὲς ζῆσε σὰν Κοκόνα,
 Καὶ τὲς ἄλλες καταφρόνα.

Σ' ὄλα ἀπάνου, σοῦ συσταίνω,
 Καὶ σ' αὐτὸ πολὺ ἐπιμένω,

Νὰ πασχίσης νὰ γενῆς
 Ἡ ποιήτρια τῆς Αὐλῆς.

Ὅπου τότε νὰ γυρεύης
 Νὰ ἐξυμνῆς, νὰ κολακεύης,

Ὅλους, ὄχ τὸ Βασιλέα,
 Ὡς τὴν ἕστερη λιθρέα,

Καὶ μὲ στίχους ὡς καὶ σὺ
 Ἐκείους τοῦ Ῥαγγαβῆ,

Κ' ἔτσι, νὰ βρεθῆς καὶ σὺ
 Στὴν αὐτὴ σπουδαία γραμμῆ,

Μὲ τοὺς κλασικοὺς ἀρχαίους,
 Τοὺς Πινδάρους, τοὺς Τυρταίους.

Καὶ ἀπὸ τότε θὲ νὰ ἰδῆς
 Νὰ σὲ σέβεται ὁ καθεὶς.

Καὶ νὰ τῶχη γιὰ τιμὴ του
 Τὸ νὰ εὐρίσκεισαι μαζύ του,

Ἐνῶ ζῆς εἰς τὰ χαμένα
 Ὅσῳ βρίσκεισαι μ' ἐμένα.

Μὰ ἔλα, Μοῦσά μου, ἄς τελειώσωμε,
 Τὰ ὅσα ὡς τώρα νὰ τὰ σώσωμε.
 Ἐλα ἐδῶ ν' ἀγκαλιασθοῦμε
 Καὶ ν' ἀποχαιρετισθοῦμε
 Μ' ἓνα φίλημα στὸ στόμα,
 Ποῦ στερνὸ 'στὸ δίνω ἀκόμα,
 Μὴ δὰ μὲ λυποθυμίες,
 Μὲ λυγμούς, μὲ ἀδυναμίες,
 Ἄλλ' ἄς ποῦμε μὲ ἀνδρική
 Δυναμόθρεφτη φωνή,
 (Κλάψεις, δάκρυα, 'στὴ μπάντα)
 — «Μοῦσά μου, ἔχε 'γεῖά γιὰ πάντα!»

* Ἀργουστόλι, Ἀπρίλης 1891.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

Ἡ ΜΟΥΣΑ ΤΟΥ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ *

ΠΡΩΤΗ ΜΑΪΟΥ 1891

Τ' «ὀγδοηκοστὸ» κρατοῦσα,
 Ὅταν ἤλθε ξάφνου ἡ Μοῦσα
 Τοῦ χρυσοῦ μου Λασκαράτου
 Καὶ μοῦ λέει «Μὲ τὰ σωστά του
 Λὲς πῶς γράφει ὅλ' αὐτά,
 Ἦ τὰ λέει 'στὰ χωρατά;
 Πῶς τοῦ ἤλθε 'στὸ κεφάλι
 Τέτοια συμφορὰ μεγάλη;
 Μπα 'ντροπαίς! . . Μωρ' φέρ' ἐδῶ,
 Δός μου νὰ τὸ ξαναἰδῶ.
 Νά το, καθαρὰ τὸ βάνει:
 Ἐστὴν πανήγυρη ποῦ κάνει

* (Ἀπάντησις πρὸς τὸ ἀνωτέρω ποίημα τοῦ κ. Λασκαράτου).
 κ. φ. ΣΚΟΚΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ 1892